

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1959/2021
30.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца-противтуженог АА из ..., чији је пуномоћник Данијел Игњатовић, адвокат у ..., против туженог-противтужиоца ББ из ..., чији је пуномоћник Глигорије Тодорић, адвокат у ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2552/20 од 26.11.2020. године, у седници већа од 30.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог-противтужиоца.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог-противтужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2552/20 од 26.11.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5833/19 од 08.07.2020. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев; ставовима другим и трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене душевне болове због умањења животне активности, претрпљене физичке болове и страх укупно износ од 260.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и на име накнаде трошкова поступка износ од 152.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате; ставом четвртим изреке одбијен је део тужбеног захтева на име накнаде нематеријалне штете преко досуђеног до траженог износа од укупно 500.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате; ставом петим изреке одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на износ трошкова поступка од пресуђења до дана извршности пресуде; ставом шестим изреке одбијен је противтужбени захтев да се обавезе тужилац да туженом на име накнаде нематеријалне штете за претрпљене физичке болове и страх исплати укупан износ од 200.000,00 динара са законском захтевом каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2552/20 од 26.11.2020. године одбијена је жалба туженог, првостепена пресуда потврђена у другом, трећем и шестом ставу изреке и одбијен захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбе члана 404. ЗПП.

Чланом 404. ставом 1. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а ставом 2. да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Према становишту нижестепених судова, тужбени захтев је делимично основан на основу чланова 154, 155, 158. и 200. ЗОО, а противтужбени захтев неоснован применом члана 161. ЗОО имајући у виду је тужени физички напао тужиоца и нанео му телесне повреде, док је тужилац поступао у нужној одбрани. О захтевима парничних странака судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом због чега у конкретном случају не постоји потреба за разматрање правних питања од општег интереса, ни у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, применом члана 404. става 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је установио да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба за накнаду штете поднета је 24.08.2015. године, а противтужба за накнаду штете 01.10.2015. године. Побижана другостепена пресуда донета је 26.11.2020. године. Вредност предмета спора побијаног дела по тужби износи 260.000,00 динара а по противтужби 200.000,00 динара.

Како вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. става 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић